

ČESKÉ PRÁVO

ČASOPIS SPOLKU NOTÁŘŮ ČESKOMORAVSKÝCH

ŘÍDÍ REDAKČNÍ RADA.

VYCHÁZÍ KAŽDÝ MĚSÍC MIMO ČERVENEC A SRPEN. — REDAKCE A ADMINISTRACE V PRAZE II. ŽITNÁ UL. Č. 8. — PŘEDPLATNÉ 40 K I S POŠTOVNÍ ZÁSILKOU. — JEDNOTLIVÉ ČÍSLO 4 K

ROČNÍK XXIII.

V PRAZE, DNE 11. DUBNA 1941.

ČÍSLO 4.

JUDr. JINDŘICH PROCHÁZKA:

Procesní a materiální účinky komisařského vedení.

Dosazení komisařského správce (der kommissarische Leiter) nebo důvěrníka, správce k věrné ruce (Treuhand) do židovského nebo jiného podniku má za následek důležité účinky jak ve sféře práva materiálního, tak i procesního.

Ve sféře práva materiálního znamená dosazení komisaře do podniku, že veškerá práva dosavadních vlastníků podniku (na př. kupce jednotlivce) nebo společníků či společenských orgánů (u obchodních společností) uhasínají, odpočívají a přecházejí na dosazeného komisařského správce, likvidátora nebo správce k věrné ruce, kterým jsou výlučně vykonávána. Vedle oprávnění těchto dosazených správců není místa pro dispozice vlastníka podniku, a to ani tehdy, když doposud tímto vlastníkem jest. Při tom jest důležité, že přechod disposičního práva na komisaře se týká veškerého majetku podniku, pro který byl tento správce zřízen. Byl-li tedy na př. dosazen komisařský správce do židovského podniku v Sudetách (Sudetenland) podle nařízení o dosazování a potvrzování komisařských správců do hospodářských podniků všeho druhu ze dne 19. ledna 1939, Věstník pro Sudety, str. 149, anebo likvidátor podle nařízení ze dne 29. listopadu 1938, Ř. z. I. str. 1642, vztahuje se jeho oprávnění nejen na židovský majetek v Sudetách, nýbrž i na majetkové jeho části v Protektorátu. Proto vlastníka takového židovského majetku, i když má bydliště v Protektorátu, nemůže tímto majetkem volně disponovati. Na to výslovně upozornil výnos min. sprav. z 8. března 1940, čj. 10.430/40-21 z popudu dopisu říšského protektora z 9. ledna 1940, čj. XVI E 5893/39. Disposiční právo i ohledně těchto majetkových částí přísluší výhradně komisaři.

Dosazení komisařského správce má dále důležitý význam pro peněžní styk věřitelů a dlužníků židovského podniku, který jest takto pod komisařským vedením. Na takovýto podnik se totiž nevztahují obmezující předpisy vyhlášky ministerstva financí (revisní odbor) z 23. ledna 1940, čís. 25.761/39-VI. (Úřední list z 27. dubna 1940, č. 22) a doplňující vyhlášky z 8. března 1940, čj. 9221/40-VI. (Úřední list z 9. března 1940, č. 58). To znamená, že platy pro něj nemusí býti konány na vázaný účet devisové banky,

nýbrž mohou býti poukazovány přímo buď na účet Poštovní spořitelny nebo v hotovosti.

Účinky materiální se však prolínají zároveň i s účinky procesními, neboť dosazení komisaře má za následek důležité změny i ve sféře práva procesního, a to zejména v otázce aktivní a pasivní legitimace a příslušnosti soudu. Jelikož jest těžko oddělití účinky materiální od formálních, přihlédneme k oběma, a to zvláště v řízení:

1. sporném,
2. nesporném,
3. exekučním,
4. konkursním a vyrovnacím,
5. knihovním.

1. V řízení sporném.

Zde zřízení komisařského správce způsobí hned rozpaky při otázce aktivní a pasivní legitimace ve sporu. Kdo je stranou ve sporu, žalobcem či žalovaným? Podnik nebo dosazený komisař?

Kdybychom vycházeli z pojmu strany ve smyslu *materiálním*, t. j. podmětu hmotného práva, které jest předmětem sporného řízení, musili bychom přisvědčiti názoru prvému, t. j. že stranou ve sporu zůstává podnik (pod dosavadní firmou na př.) a *komisařský správce* by ve sporu vystupoval pouze *jako zástupce*. Tomu by svědčilo i to, že následky, t. j. výsledek sporného řízení, tedy eventuální povinnost platební a oprávnění k úkonům exekučním atd. nestíhají komisaře, nýbrž podnik samotný, tedy subjekt toho kterého práva nebo povinnosti.

Tento pojem strany ve smyslu *materiálním* by však vedl k řešení otázek dalších, především otázky zastoupení a toho, kdo je vlastně zastoupen, zejména u obchodních společností, na př. komanditních a komanditních na akcie. Proto jest účelnější vyjít z *procesního* pojmu strany. Stranou ve sporu není resp. nemusí býti vždy subjekt materiálního práva, nýbrž stranou ve sporu jest ten, kdo jest povolán, aby ve sporu vystupoval vlastním jménem, a to bez ohledu na to, že eventuální výsledek sporu se ho vůbec nedotkne (Hora: „Civilní právo procesní“, díl II.,

strana 6). Na tomto procesním pojmu strany stojí konečně i pozitivní právo, které v určitých případech výslovně označuje za stranu či přesněji ustanovuje jako stranu osobu, která jest od podmětu hmotného práva jako subjektu práv a povinností naprosto odlišnou. Tak jest tomu zejména při žalobách podle konkursního řádu (§§ 6, 8, 37, 81, 110, 113 konk. ř.), v řízení exekučním (§§ 109, 308 ex. ř.) anebo i podle ustanovení obecného zákona občanského (§§ 158, 159 o. z. o.).

Vycházejíce pak z tohoto pojmu strany ve smyslu procesním, musíme přisvědčiti názoru druhému, že totiž stranou ve sporném řízení jest v takovém případě komisařský správce, Treuhänder sám, neboť on jest obsahem své úřední funkce povolán k tomu, aby ve sporu svým vlastním jménem vystupoval, což plyne již z jeho disposičního práva, které plně nastupuje na místo práva dosavadního vlastníka podniku.

To se ovšem obráží i v příslušnosti soudce k rozhodování sporných záležitostí povolného. § 1 nařízení o výkonu soudnictví v občanských věcech právních v Protektorátu Čechy a Morava ze dne 14. dubna 1939, Říš. zák. I., str. 759, ustanovil, že německé soudnictví jest příslušné v občanských věcech sporných vyjímajíc věci exekuční, jestliže jest na řízení účastněn jako strana německý státní příslušník.

Podrobně byla tato všeobecná zásada provedena druhým nařízením o výkonu občanského soudnictví ze dne 20. března 1940, jehož § 4 se týká právě příslušnosti německého soudnictví ve sporech, ve kterých vystupuje jako strana podnik (jmění), do kterého jest úředně dosazen komisařský správce, správce k věrné ruce, likvidátor nebo správce zřízený podle § 12 nař. o nakládání s nepřátelským majetkem, t. j. správce t. zv. nepřátelského majetku. V těchto případech jest založena vždy pravomoc německých soudů

a) je-li dosazený správce německé státní příslušnosti (§ 4, odst. 1, věta 1.),

b) je-li sice jiné než německé státní příslušnosti, tedy je-li třeba i protektorátní příslušník české národnosti, ale byl-li dosazen německým úřadem nebo úřadem, který je pod německým komisařským vedením (na př. úřadem pozemkovým) (§ 4, odst. 1, věta 2.).

Ve všech těchto případech jest založena příslušnost německých soudů. To platí i pro ten případ, když správce byl zřízen až během sporu zahájeného před českým soudem protektorátním. V tom případě totiž může dosazený správce do jednoho měsíce po tom, kdy byl ustanoven, navrhnouti, aby řízení bylo odevdáno příslušnému německému soudu (§ 4, odst. 2). Nenavrhne-li v této lhůtě předání německé soudní pravomoci, jest tím mlčky založena příslušnost českých protektorátních soudů.

Jest tedy přípustné a nařízení výslovně připouští založení příslušnosti českých soudů protektorátních i pro německé státní příslušníky, resp. osoby jim v ohledu procesním na roveň postavené (tedy na př. podnik pod německým komisařským vedením), avšak pouze mlčky. Předchozí úmluva, kterou by se německý státní příslušník nebo osoba mu na roveň postavená podrobil pravomoci českých soudů protektorát-

ních, tedy prorogace podle § 104 j. n., jest nepřipustná a nemá právních účinků. To plyne z toho, že příslušnost německých soudů jest výlučná (§ 7 nař. o německém soudnictví v Protektorátu Čechy a Morava ze dne 14. dubna 1939, Říš. zák. I., str. 752). Na tuto nepřipustnost a právní neúčinnost prorogačních úmluv a doložek upozornil výslovně výnos ministerstva spravedlnosti ze dne 30. listopadu 1939, čj. 40.162/39-13.

Důsledek této zásady pak jest, že český protektorátní soud nemusí ve věci, ve které jest jako strana účastněn podnik pod komisařským vedením ve smyslu shora vyloženém, postupovati podle § 42 j. n. a prohlásiti se nepřislušným, nýbrž může ustanoviti rok k ústnímu jednání. Rok k ústnímu jednání však soud nařídí pouze tehdy, domnívá-li se, že se strana podléhající německé soudní pravomoci hodlá podrobiti pravoplatně jeho soudní pravomoci. O tom, je-li tato domněnka oprávněna, může provést soud i samostatně šetření a zejména vyzvati strany k vyjádření. Dříve než se soud pustí do jednání má však takovouto stranu upozorniti na to, že puštěním se do jednání se podrobuje pravomoci protektorátního soudu (§ 15).

Kdyby však komisařský správce byl protektorátním příslušníkem české národnosti a byl dosazen protektorátním úřadem, jest k rozhodování v občanských věcech právních příslušný protektorátní soud.

Sluší poznamenati, že pro příslušnost německého soudu jest rozhodné pouze, je-li komisařský správce, resp. podnik pod jeho vedením (jak bylo shora o pojmu strany ve smyslu materiálním a procesním vyloženo) stranou. Na příslušnost nemá vlivu, je-li na sporu účasten pouze jako vedlejší intervenient, neboť vedlejší intervenient není v procesu stranou, nýbrž osobou třetí od stran rozdílnou, jak už plyne ze samého institutu vedlejší intervence (§ 17 c. ř. s., Hora, Právo procesní, II., str. 24).

Zbývá ještě k rozhodování otázka, zda dojde k posunutí příslušnosti i všude tam, kde jest zákonnými předpisy založena příslušnost protektorátního soudu proto, že byl již v předchozím řízení činným.

Takovým soudem jest na příklad exekuční soud při žalobách excesních a opozičních (§§ 35, 37, 33 ex. ř.), dále konkursní soud při sporu o pravost nebo o pořadí popřených pohledávek (§§ 113, 116 konk. ř.), procesní soud při žalobách o zmatečnost (§ 529 c. ř. s.) anebo o obnovu (§ 530 c. ř. s.) a pod. Jest tento protektorátní soud příslušný i tehdy, jestliže na př. jako vylučovatel, tedy jako strana, žaluje komisařský správce?

Tato otázka původně působila rozpaky, neboť stejně byla nejasná stylisace § 1, č. 1 nař. ze 14. dubna 1939, Říš. zák. I., str. 759: „vyjímajíc věci exekuční“. Někteří (na př. Dr. Loula v Nových zákonech a nařízeních Protektorátu) se domnívali, že tato vyjímací doložka byla pouze důsledkem toho, že část předpisů exekučních (exekuce mobilární) jest upravena přímo v říšském civilním soudním řádu. Účel této doložky byl však osvětlen nyní § 6 druhého nařízení. Slovy „věci exekuční“ bylo zřejmě rozuměti pouze „sporné věci exekuční“, tedy zejména žalobu opoziční a excindační. Kdyby totiž nebyl § 1, č. 1 cit. nař. pamatoval na tuto výjimku (která ovšem nepřichází jen v exekučním řízení, nýbrž i na př. v konkursním ří-

zení), mohlo se státi, že v případě, kdy by stranou (na př. vylučovatelem) byl německý státní příslušník nebo osoba mu na roveň postavená, byl by odmítl svou příslušnost jak protektorátní soud vzhledem k výlučné příslušnosti německého soudnictví podle státní příslušnosti (§ 7 nař. o org. ze dne 14. dubna 1939, Říš. zák. I., str. 752), tak i německý soud vzhledem k výlučné příslušnosti exekučního soudu podle § 51 ex. ř.

§ 6 druhého nařízení byla nyní tato otázka upravena samostatně tak, že i ve všech těchto případech jest příslušný německý soud. Který to jest, se určí podle německého soudu stejného druhu příslušného pro sídlo protektorátního soudu (§ 6 nař.).

Za občanskou věc spornou ve smyslu těchto ustanovení se pokládají i spory z nájemních smluv. Avšak soudní výpovědi a námitky proti nim nejsou neúčinné jen proto, že byly podány u soudu s tohoto hlediska nepřislušného (§ 2 druh. nař.).

Stejně se za občanskou věc spornou pokládá i řízení o prozatímní opatření s výjimkou prozatímních opatření, která mají býti povolena za exekučního řízení (§ 3, § 6, odst. 2 druh. nař.).

2. V řízení nesporném.

V řízení nesporném, exekučním a konkursním není výslovného ustanovení obdobného § 4 pro občanské věci sporné. Nicméně ze smyslu § 4 druh. nař. a § 1, č. 1—4 nař. z 5. září 1939, Říš. zák. I., str. 1697, plyne, že stejná zásada platí i pro toto řízení a že tedy i pro úkony nesporného soudnictví jest příslušný soud německý, je-li návrhovatelem nesporného úkonu podnik pod komisařským vedením ve smyslu shora vyloženém.

Prakticky se jedná:

1. o sepisování listin o právních jednáních, která potřebují notářského ověření,
2. o sepisování posledních pořízení,
3. o ověřování podpisu, znamení ruky a opisů,
4. o sepisování směnečných a šekových protestů (§ 8 druh. nař.),
5. o složení k soudu — soudní depositum (§ 13 druh. nař.).

Předloží-li shora uvedené listiny k ověření či sepisu německý státní příslušník, jest k nespornému úkonu příslušný německý soud. Při tom se řídí předpisy platnými pro protektorátní okresní soudy (§ 10 druh. nař.).

Důležitější a praktičtější jest otázka složení peněz u soudu. Rovněž k tomu jest příslušný německý soud, a to podle zásad práva platného pro protektorátní soudy. Má-li však dojít ke složení na př. jistoty, zálohy na zmatečné nebo pod. za řízení zahájeného již před českým soudem protektorátním, ať exekučním, sporným nebo jiným, jest ke složení příslušný tento soud protektorátní přes to, že složitel-deponent podléhá německé soudní pravomoci.

Při tom si jest nutno všimnouti i jedné otázky materiální, řešené už i nejvyšším soudem v rozhodnutí R I 446/39.

Po dosazení komisařského správce do židovského podniku byl totiž dlužník často v pochybách, komu

má své závazky s účinkem liberačním platiti, zda došavadnímu svému věřiteli, t. j. židovskému majiteli, nebo komisařskému správci, obzvláště když si na zaplacení činili nárok oba. Tu takový dlužník použil § 1425 ob. z. obč. a složil peníze do soudního deposita. Naskytá se tedy otázka, který z obou, zda totiž židovský majitel nebo komisařský správce, mají nárok na vydání deposita.

Z ustanovení § 9 nař. říš. prot. o židovském majetku z 21. června 1939, Věstn. R. Prot. str. 45 a § 15 prováděcího nařízení z 8. prosince 1939, Věstn. R. Prot. str. 322, jakož i nařízení z 23. listopadu 1938, Říš. zák. I., str. 1642, jest patrné, že k inkasu pohledávek jest výlučně oprávněn komisařský správce a depositum má tudíž býti vydáno tomuto komisařskému správci. Na to upozornil zejména dopis říšského protektora ze dne 24. ledna 1940, č. XVI E II 114/40 uveřejněný výnosem min. sprav. z 10. února 1940, č. 5262/40-21, který dále zdůraznil, že otázka disposičního práva komisařského správce není *otázkou spornou*, nýbrž *nespornou*, a že není tudíž na místě odkaz na pořad práva sporného, jak se stalo v rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 29. září 1939, R I 446/39.

Po této stránce materiální má dopis říšského protektora pravdu; otázkou jest však, zda toto depositum může vydati nesporný soudce v nesporném řízení přes odpor účastníků, zejména ukladatele samého, či zda má žadatele — event. tedy i komisaře odkázati na pořad práva, ve kterém o vydání deposita rozhodne sporný soudce. V tom směru má opět pravdu rozhodnutí nejvyššího soudu R I 446/39, neboť to, že otázka nároku jest nespornou — to jest stojí mimo spor, jest rozhodnuta zákonnými předpisy — neznamená, že pro vydání jest příslušné i řízení nesporné. Tato nespornost jest nesporností materiální, nikoli však procesní. Naopak právě soudce sporný jest povolán, aby rozhodl o odporu účastníků proti vydání deposita. Ovšem jeho posice bude tím snadnější, že materiální otázka nároku na vydání deposita jest nespornou, rozhodnutou zákonnými předpisy.

3. V řízení exekučním.

Pokud jde o příslušnost v řízení exekučním, jest německý soud příslušný tehdy, jestliže dlužník jest německé státní příslušnosti. Lze-li v řízení provést opatření proti několika dlužníkům toliko jednotně, jest dáno německé soudnictví potud, jestliže alespoň jeden dlužník je německé státní příslušnosti (§ 1, č. 2 nař.). I když nejsou dány tyto podmínky, vedeli se však exekuce na věc, ohledně které jest více povinných v právním společenství a některý z povinných jest německé státní příslušnosti, může vrchní zemský soud k návrhu přenést provedení všech exekučních řízení na jeden ze zúčastněných soudů (§ 5 druh. nař.).

Jest patrné, že zde platí, i když to není *expressis verbis* nikde vysloveno, totéž, co bylo řečeno při řízení sporném, že totiž i pro podnik pod komisařským vedením ve smyslu § 4 jest jako pro dlužníka příslušný německý soud exekuční. Stejně však i zde nic nebrání tomu, aby mlčky nemohla býti založena příslušnost českého soudu protektorátního.

4. V řízení konkursním a vyrovnacím.

Tu jest opět důležitou otázkou legitimace, Jest k návrhu na zahájení konkursu nebo vyrovnání legitimován židovský dlužník nebo komisařský správce? Ze všeobecnosti disposičního práva komisaře plyne i tu, že k tomuto návrhu jest legitimován jedině komisařský správce, leč že by tento s dlužníkovým návrhem na zahájení konkursu nebo vyrovnání souhlasil a dlužník souhlas vykázal. Právo likvidátora židovského podniku k návrhu na zahájení konkursního řízení jest výslovně mu dáno § 4, odst. 2 nař. z 23. listopadu 1938, Řís. zák. I., str. 1642.

Co do příslušnosti soudu platí totéž, co již bylo řečeno při řízení exekucním. Rozhoduje státní příslušnost konkursního dlužníka resp. dlužníka, který navrhl vyrovnání a při arisovaných židovských podnikách dosazení komisaře podle § 4 druh. nař. Také zde jest nutno zdůrazniti, že nic nebrání tomu, aby byla mlčky založena příslušnost protektorátního soudu.

5. V řízení knihovním.

Jelikož pozemkové knihy vedou i nadále české soudy protektorátní, nemá státní příslušnost účastníků v knihovním řízení vlivu na posunutí příslušnosti a k rozhodování ve věcech knihovních jest příslušný vždy protektorátní soud vložky.

Byl-li komisař zřízen i pro nemovitost a komisařské vedení v pozemkové knize poznamenáno, má tato poznámka ten účinek, že židovský vlastník nemovitosti, přes to, že jest doposud knihovním vlastníkem, nemůže nemovitostí tou disponovati, leč se souhlasem dosazeného správce.

Po stránce materiální pak má dosazení Treuhändera do židovského podniku ten význam, že podnik se pokládá nadále za židovský a při žádostech za zápis do pozemkových knih nemusí přikládati místopřísežné prohlášení o arijském původu podle § 7 musí však vykázati schválení říšského protektora podle § 1 a § 2 nař. o židovském majetku z 21. června 1939.

Totéž platí i při zápisech do obchodního rejstříku.

Dr. THEODOR NAKONEČNÝ,
kand. notářství v Č. Budějovicích:

O fideikomisární substituci.

(Pokračování.)

Povolání personae futurae není výjimkou ze zásady § 564 o. z. o. Pozůstalost nutno projednati, nečekaje až se narodí. Zřízení nadace nebo jiné právnické osobnosti rovná se ustanovení dědice dosud nezplozeného. V takovém případě náleží držba a požívání majetku zákonným dědicům (§ 707 o. z. o.) až do narození nikoliv až do zplození.

O zajištění práv nenarozených pečují soudy podle všeobecných ustanovení. Zde jest případ konstruktivní dědické posloupnosti; jako fiduciáři přicházejí v úvahu intestátní dědici, pokud se týká oprávnění k akrecenci, jako substitut persona futura.

Mělo-li by býti vloženo právo vlastnické na př. dětem již narozeným a dosud nenarozeným jako man-

želskému potomstvu A a B, třeba by bylo zapsati právo vlastnické narozeným dětem stejnými díly s obmezením práv dětí, které se ještě narodí (§ 20, kn. z. dv. d. z 29. V. 1845, č. 888 Sb. z. s., vým. min. spr. 227/XII 1907, č. 30.996, m. v. 3/08, Sb. č. 18).

Dvorský dekret ze dne 29. května 1845, č. 888 Sb. z. s. má moc zákona, platnost jeho se vztahuje i na případ, kdy byly na přímé dědice povolání jen osoby v době úmrtí zůstavitele dosud nezplozené. Povolání za dědice osoby nezplozené jest platné a rovná se v podstatě fideikomisární substituci a do té doby platí v nedostatku jiného testamentárního ustanovení posloupnost zákonná a zákonným dědicům náleží držba a užítky (§ 707 o. z. o., §§ 158 a 174 nesp. p., odst. 2, č. 3 výn. min. spr. z 27. prosince 1907, č. 30.996 int. pres.).

Ustanovení cit. dvorského dekretu vztahují se na přímé dědice a nezmiňují se o substitutech. Platnost testamentárního ustanovení nepočatých bezprostředních dědiců nastává potud, pokud by podle § 612 o. z. o. bylo možno svěřenské nástupnictví s obmezením na descendenty. Konečně § 610 o. z. o. vztahuje se na nepočaté fideikomisární substituty v den zřízení posledního pořízení a cit. dekret vztahuje se na přímé nepočaté dědice v den úmrtí zůstavitele (Hartman, nesp. ř. z. r. 1931).

Zákon pokládá za rozhodný moment pořízení závěti, při čemž nelze zde použiti § 20 o. z. o. Když zásada nasciturus pro iam nato habetur může míti zde obmezení v neprospěch počaté osoby. Důraz, který se klade na moment vzniku posledního pořízení, jest podle mínění prof. Wróblewského chybný, neboť pokud jde o vnější překážky, jež nedovolují vyvolati účinky projevené vůli, měla by řešiti smrt zůstavitele.

Při substituci nezrozených vyžaduje se ke zrušení substitučního svazku souhlasu opatrovníka náhradových dědiců nebo důkazu, že jest nemožné, aby náhradní dědicové se narodili (Sb. 8171).

Není důvodů proti tomu, aby dvoustranným právním aktem, tedy smlouvou nebylo možno zříditi fideikomisární substituci pro personam futuram a jest míti zato, že i toto smluvní ustanovení jest stejné platné jako testamentární. Takovou smlouvou vzniká platný závazek jedné strany vůči druhé podle obsahu smlouvy. (Rozh. ze dne 15. září 1850, č. 8095, Gl. U. ze dne 18. října 1864, č. 1994.) Poněkud jiného mínění jest Jan Krejčí (Čes. právo č. 6 z r. 1928).

X.

Fiduciář jako poživatel.

K § 613 o. z. o. lze podotknouti, že jeho účinkem jest dáti dědicou posloupnost do určitých kolejí; nevylučuje se ovšem určitá volnost předního dědice nakládati pozůstalostí inter vivos.

Ježto pravidelně vůle zůstavitele bude směřovati k tomu, aby pro poddědice byla zajištěna nejen posloupnost, nýbrž i pozůstalost samotná, poskytuje zákon přednímu dědici, když zůstavitel nic jiného nenařídil, obmezené vlastnické právo k pozůstalosti s právy a závazky poživatele. Náhradník má dozorčí i žalobní právo, aby mohl zameziti zhoršení podstaty, oba pak dědic i substitut dohromady mají právní postavení neobmezeného vlastníka (rozh. č. 6412).